

- ابن ابی‌الحدید گوید: در جنگ صفین هنگامی که سپاه معاویه شریعه فرات را محاصره کردند و راه آب را بر آن حضرت بستند و سران شام به معاویه گفتند: بگذار همه از تشنگی بمیرند چنانکه عثمان را تشنه کشتند، علی علیه السلام و یارانش از آنان خواستند که راه آب را باز کنند، سپاه معاویه گفتند: نه، به خدا سوگند تو را قطره‌ای نمی‌دهیم تا از تشنگی بمیری چنانکه عثمان لب تشنه جان سپرد. حضرت چون دید ناگزیر همه از تشنگی خواهند مرد با یاران خود بر سپاه معاویه حملاتی پی در پی انجام داد تا پس از کشتاری فراوان که سرها و دستها از بدن جدا شد آنان را از جای خود دور کرد و خودش بر آب دست یافتند و یاران معاویه در زمین خشک و بی‌آبی قرار گرفتند، یاران و شیعیان عرض کردند: ای امیرمؤمنان، آب را از آنان دریغ دار چنانکه آنان دریغ داشتند و قطره‌ای آب به آنان مده و با تیغ عطش آنان را از پای درآر و همه را دستگیر کن که دیگر نیازی به جنگ نیست. فرمود: نه، به خدا سوگند من با آنان مقابله به مثل نمی‌کنم، قسمی از آب را برای آنان آزاد کنید. زیرا که لبه تیز تیغ ما برای آنان کافی است. (شرح نهج البلاغه ۱ / ۲۳). شاعر گوید: مَلَكْنَا فَكَانَ الْعَفْوُ مِنَّا سَجِيَّةً/ فَلَمَّا مَلَكَتُمْ سَالَ بِالِدِّمِ أَبْطَحُ/ فَحَسْبُكُمْ هَذَا التَّفَاوُتُ بَيْنَنَا/ فَكُلُّ إِنَاءٍ يَأْذِي فِيهِ يَنْضَحُ/ "چون ما بر شما دست یافتیم عفو و گذشت را پیشه ساختیم و چون شما بر ما دست یافتید سرزمین حجاز از خون جاری شد". "همین تفاوت میان ما بس که از هر کوزه همان برون تراود که در اوست".

- علامه دیاربکری گوید: روایت است هنگامی که علی علیه السلام عمروبن عبدود را کشت لباس او را درنیاورد؛ خواهر عمرو بر سر جنازه برادر حاضر شد، چون لباس را به تن او دید گفت: هرزم کرمی او را به قتل رسانده‌است؛ آن‌گاه از قاتل وی پرسید، گفتند: علی بن ابی‌طالب بوده. وی این دو بیت را سرود: لَوْ كَانَ قَاتِلُ عَمْرٍو غَيْرَ قَاتِلِهِ/ لَكُنْتُ أَبْنِي عَلِيهِ آخِرَ الْأَبْدِ/ لَكِنْ قَاتِلُهُ مَنْ لَا يُعَابُ بِهِ/ مَنْ كَانَ يُدْعَى قَدِيمًا بَيْضَةَ الْبَلَدِ/ "اگر قاتل عمرو غیر از این قاتل (یعنی علی علیه السلام) بود تا پایان روزگار بر او می‌گریستم". / "اما قاتل او مردی است که عیبی بر برادرم در کشته شدن به دست او نیست، که او از قدیم بزرگترین مرد دیار عرب بوده‌است". / (تاریخ‌الخمیس ۱ / ۴۸۸).